Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 279 132 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, N.R., die de moeder is van verzoeker, A.S., die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 23 januari 2020 samen met de minderjarige zoon van verzoekster, Ar.S., dienden 28 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers' vingerafdrukken werden genomen op 8 augustus 2019 in Duitsland (Eurodac).

Verzoekster en haar zonen zijn in het bezit van een paspoort, afgegeven respectievelijk op 15 maart 2015 en 16 april 2017. Zij hebben een Schengenvisum type C gekregen, afgegeven te Teheran op 16 april 2019, geldig voor tien dagen van 27 april 2019 tot 22 mei 2019, met de vermelding dat zij zich opnieuw moesten aanmelden bij de ambassade voor 27 mei 2019. De echtgenoot van verzoekster was initieel meegereisd met het gezin, maar is vanuit Duitsland teruggekeerd naar Teheran.

1.2. Op 28 april 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 29 april 2022 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, R.N., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 28/01/2020
Overdracht CGVS: 20/08/2020

Er werd met u een persoonlijk onderhoud gehouden op 01.07.2021 van 13.20 uur tot 18.20 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Perzisch machtig is. Uw advocaat meester HERSSENS, Céline loco meester CHATCHATRIAN, Hajarpi was hierbij aanwezig.

Er werd een tweede persoonlijk onderhoud gehouden op 29.10.2021 van 13.35 uur tot 18.00 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Perzisch machtig is. Uw advocaat meester HERSSENS, Céline loco meester CHATCHATRIAN, Hajarpi was hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Teheran en u bent Iraans staatsburger. U woonde samen met uw echtgenoot en uw twee zonen. U werkte als kapster en had ook enige tijd uw eigen kapsalon. U bent samen in België met uw twee zonen, S.A. (O.V. (...)) en A.

Toen u nog uw eigen kapperszaak had, had u een werkneemster Y.S. U kwam te weten dat zij een geboren bahai was, toen zij u een gebedsboekje gaf toen uw moeder overleed. Echter was Y.S. heel discreet over haar geloof en ging u er ook niet op in. U en uw zonen werden wel uitgenodigd voor een gebedsritueel bij haar thuis waar u aan deelnam uit nieuwsgierigheid.

Toen u op 11.12.1397 (02.03.2019, Gregoriaanse kalender) uw oudste zoon S.A. ging ophalen na zijn basketbaltraining werden jullie tegengehouden door de Iraanse autoriteiten. Zo ontstond er tijdens een controle discussie over uw hoofddoek die u niet zou correct hebben gedragen en de basketbalkleren van uw zoon. U werd beledigd door de agenten en uw zoon S.A. kwam tussen. S.A. kreeg een klets waarop u boos werd en hen verwijten begon te maken. Deze verwijten waren ook gericht tegen de Iraanse leiders. Jullie werden beiden gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor. U werd er een nacht vastgehouden en uw zoon mocht na enkele uren al terug vertrekken, maar een week later kregen jullie een oproepingsbrief om jullie te melden. Daardoor besloten jullie het land te verlaten. Jullie kenden een man die connecties had in de Belgische ambassade en een visum voor jullie kon regelen. Zo verliet u samen met uw familie Iran op 07.02.1398 (27.04.2019). In Duitsland kon uw echtgenoot zich maar niet aarden, waardoor hij besloot terug te keren naar Iran. Hij liet u, samen met uw kinderen achter. Sindsdien heeft u geen contact meer gehad met uw echtgenoot.

In België dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in op 28.01.2020. Op die dag stond u samen met uw zonen in de rij voor het klein kasteeltje toen twee Iraniërs jullie aanspraken. Ze gaven hun gegevens indien jullie hulp zouden nodig hebben tijdens jullie asielprocedure. Het duo, R.F. en A.M., nodigden jullie uit bij hen thuis, waar ze jullie introduceerden in het baha'isme. Stilletjes aan geraakten u en uw zoon geïnteresseerd. In april 2020 bekeerde u zich naar het baha'isme. Sinds 28.08.2020 werd u officieel geregistreerd als bahai en kreeg u uw lidkaart.

Bij terugkeer naar Iran vreest u om het leven te worden gebracht omwille van uw bekering naar het baha'isme. Daarnaast vreest u voor uw leven wegens het incident met de autoriteiten en uw afwezigheid in de rechtbank.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort, het origineel paspoort van uw zoon Ar., een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw shenasnameh en de shenasnameh van Ar., een kopie van uw lidkaart van de bahaigemeenschap in België, een brief in verband met uw lidkaart, een foto van een betoging in Duitsland, foto's van bahaibijeenkomsten in België, een tekening die uw zoon maakte van Baha'ullah, een attest van het AZ Sint-Lucas betreffende uw

medicatie die u neemt voor PTSS, een attest van uw traumatherapeute en een attest van de bahaigemeenschap in België neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verzocht het Commissariaat-generaal om te worden bijgestaan door een tolk van het vrouwelijke geslacht (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 6, d.d. 18.08.2020). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en werd u zowel een protection officer als een tolk van het vrouwelijke geslacht toegewezen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daarnaast blijkt uit de medisch verslagen d.d. 21 juni 2021 en 20 oktober 2021 die u neerlegt en uit uw verklaringen dat u onderzocht werd in het AZ Sint-Lucas en in behandeling bent voor uw psychische toestand bij een psychologe. Uit de documenten en uw verklaringen blijkt dat u medicatie krijgt voor PTSS en dit gunstig effect heeft. De medicatie wordt daarnaast ondersteund traumatherapie. Hoewel u zelf aanhaalt dat de medicatie uw geheugen aantast en u moeite heeft met data, blijkt uit de voorgelegde documenten echter nergens dat u niet in staat zou zijn op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen (zie notities). U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Hoe dan ook werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud erop gewezen te allen tijde een pauze te kunnen vragen indien u daar nood aan heeft (CGVS R.N. I, p. 3). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich bijkomstige steunmaatregelen opdringen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u om het leven te worden gebracht omwille van uw bekering naar het baha'isme. Daarnaast vreest u voor u leven wegens het incident met de autoriteiten en uw afwezigheid in de rechtbank (CGVS R.N. II, p. 3).

Eerst en vooral moet er benadrukt worden dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten in Iran. Zo wordt jullie geloofwaardigheid ondermijnd door een aantal opvallendheden in jullie verklaringen. Zo is het opmerkelijk dat jullie beiden de arrestatie op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerden in de maand bahman van 1397 en u zelfs specifiek op 08.11.1397 (28.01.2019) (CGVS Vragenlijst, vraag 3.1). Op het CGVS verklaren zowel u als uw zoon dat het voorval in de twaalfde maand, esfand, plaats vond (CGVS R.N. I, p. 13; CGVS S.A. I, p.3). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze merkwaardigheid, haalt u aan dat het wel om een misverstand moet gaan (CGVS R.N. I, p. 13), maar uiteraard volstaat deze repliek niet om deze tegenstrijdigheid te vergoelijken. Ook het gegeven dat uw zoon aan het begin van zijn persoonlijk aangaf dat de bewuste datum verkeerd genoteerd was bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet overtuigen aangezien jullie beiden dezelfde verklaringen aflegden (CGVS S.A. I, p.3). Dit doet vermoeden dat jullie de datum wijzigden omdat dit beter in jullie asielrelaas past. Dit wordt bevestigd door de foto's op uw sociale media waar u op een kappersevenement aanwezig bent die plaats vond op 20 en 21 februari 2019 in Istanbul, wat natuurlijk niet past in uw relaas van de gebeurtenissen na het bewuste voorval. Daarnaast hebben jullie geen enkel idee of jullie bij verstek zijn veroordeeld (CGVS S.A. I, p. 13; CGVS R.N. I, p. 16). Nochtans heeft u vanuit België contact met familie in Iran, waardoor er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u de evolutie van uw problemen in Iran nauwgezet opvolgt (CGVS R.N. I, p. 3, 8). Dat u nalaat dit te doen wijst op een markant gebrek aan interesse in jullie eigen situatie. Het is daarbij ook merkwaardig dat u duidelijk stelt dat jullie als straf zweepslagen boven het hoofd hangen, terwijl uw zoon aangeeft dat jullie helemaal geen idee hebben welke straf jullie riskeren (CGVS R.N. I, p. 15; CGVS S.A.

I, p.12). Dat jullie dit besproken zouden hebben indien jullie daadwerkelijk de Iraanse overheid omwille van dit voorval vrezen, is niet aannemelijk. Bovendien is het vreemd dat u geen enkele moeite ondernam om bewijs van het incident met de Iraanse autoriteiten en de daaropvolgende oproepingsbrief voor te leggen. U verklaart nochtans tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat er een eigendomsakte werd overhandigd en uw man of oom een ontvangstbewijs kregen (CGVS R.N. I, p. 14). Gevraagd naar dit ontvangstbewijs haalt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan uw uiterste best te zullen doen dit voor te leggen en u contact met uw oom zal opnemen (CGVS R.N. I, p. 14, 23). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijkt zelfs dat u niet geprobeerd heeft om documenten te bemachtigen. Hoewel u plots verklaart dat u niet weet tot wie u zich zou kunnen wenden, blijkt ook dat u zelfs geen poging ondernam (CGVS R.N. II, p. 6). Zo haalt u aan dat uw grootmoeder niet in staat is om u te helpen en u geen contact wenst op te nemen met uw man, noch uw oom omdat u geen goeie band hebt met uw oom (CGVS R.N. II, p. 6-7). Nochtans was het wel deze oom die volgens u jullie heeft geholpen om vrij te komen na jullie aanhouding (CGVS R.N. I, p. 13-14; CGVS R.N. II, p. 6-7). Wanneer u wordt geconfronteerd met het onbegrip aangezien u geen contact opneemt om bewijs te leveren, vergoelijkt u uw nalaten door te verklaren dat uw oom net zoals een huurling is. U voegt toe dat hij geen principes heeft en u zo opnieuw uzelf en uw kinderen in gevaar brengt (CGVS R.N. II, p. 7). Nochtans werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud ook voorgesteld om de hulp van uw oom in te roepen en liet u toen na aan te halen dat dit niet zou lukken omdat uw oom een gevaar kan betekenen (CGVS R.N. I, p. 14, 23). Integendeel, u haalde aan uw uiterste best te doen, wat niet wordt weerspiegeld in het tweede persoonlijk onderhoud (CGVS R.N. I, p. 14, 23). De manier waarop u plots het karakter van uw oom beschrijft is onaannemelijk. Dat uw oom jullie helpt vrijkomen na jullie aanhouding en u zelfs aanraadt een advocaat te raadplegen en het land te verlaten (CGVS R.N. I, p. 14), maar u hem nu niet zou kunnen contacteren omdat hij een gevaar betekent, is dan ook compleet ongeloofwaardig. Van een verzoeker kan verwacht worden dat deze zijn uiterste best doet om bewijsstukken aan te brengen, wat bij u niet het geval is. Dat u van de borg geen enkel bewijs neerlegde ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestaties en daaropvolgende problemen in Iran. Hierdoor kan besloten worden dat het incident waarbij jullie in de problemen kwamen met de autoriteiten in Iran als ongeloofwaardig moet worden beschouwd.

Ook kan er aan jullie oprechte bekering naar het baha'isme geen geloof gehecht worden. Zo stelt het CGVS vast dat u vaag blijft en weinig details kan verschaffen over uw introductie tot het baha'isme. U verklaart kennis te hebben gemaakt met het baha'isme in het jaar 1390 (21 maart 2011 – 20 maart 2012) via een collega genaamd Y.S. die een geboren bahai is (CGVS R.N. I, p. 5-6). U verklaart dat u te weten kwam dat ze bahai is, aangezien ze wat moeilijk deed over het afgeven van haar identiteitsdocumenten toen u haar in dienst wou nemen aangezien haar religie daarop staat vermeld (CGVS R.N. I, p. 6). U vroeg haar of ze zich ergens zorgen om maakte en toen gaf ze toe dat ze bahai was (CGVS R.N. I, p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vertelt u echter dat u pas op de hoogte kwam van haar geloof nadat ze u een gebedsboekje gaf na het overlijden van uw moeder (CGVS R.N. II, p. 13). Het overlijden van uw moeder situeert u in 1393 (21 maart 2014 – 20 maart 2015) (CGVS R.N. I, p. 15). U vertelt even later dat u bevestiging kreeg op het gebedsritueel dat Y.S. weldegelijk bahai is (CGVS R.N. II, p. 14), waarna u even later aanhaalt dat u het ook zag bij haar thuis aan de objecten en boeken waardoor u haar de vraag stelde of ze bahai was (CGVS R.N. II, p. 14). Uw verklaringen hoe u te weten kwam dat Y.S. bahai was zijn niet alleen tegenstrijdig, maar het is ook vreemd dat Y.S. niets wil zeggen over haar geloof maar u dan wel een gebedsboekje zou geven. Dat zij zomaar na het overlijden van uw moeder u een gebedsboekje geeft, is ook niet in verhouding met uw verklaring dat Y.S. heel discreet was over haar geloof (CGVS R.N. I, p. 7). Uw verhaal hoe u in contact kwam met het bahai'isme via uw werknemer doet verder twijfels rijzen en wordt bevestigd wanneer u geconfronteerd wordt met uw oud instagramprofiel. Zo wordt er u gevraagd of u nog mensen kent onder de naam Y.S., waarop u 'nee' antwoordt (CGVS R.N. II, p. 18). Daarna wordt u geconfronteerd met een instagramprofiel waarop u aanhaalt dat deze vrouw, die het profiel onder de naam 'Y.S.an' gebruikt, wel wat op Y.S. lijkt maar zij het niet is (CGVS R.N. II, p. 19). Over deze vrouw verklaart u initieel dat u deze vrouw nog nooit ontmoet heeft, en zij gewoon één van uw volgers is op sociale media (CGVS R.N. II, p. 19). Wanneer u geconfronteerd wordt met een reactie die deze vrouw op uw profiel plaatste, verandert u plots uw verhaal en haalt u aan dat dit één van uw klanten is die u toch persoonlijk kent (CGVS R.N. II, p. 20). Dat u initieel aanhaalt niemand te kennen onder dezelfde naam en u dan toch uw verklaringen bijstuurt dat u deze vrouw toch persoonlijk kent is vreemd en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Aan uw verklaring dat u in contact kwam met het baha'isme in Iran via uw collega en werkneemster Y.S. moet gezien bovenstaande vaststellingen ernstig getwijfeld worden.

Deze twijfel wordt verder versterkt door de verklaringen van uw zoon. Zo haalt hij aan dat hij enorm gefascineerd was door Y.S. en haar bijzonder karakter die hij toeschrijft aan haar geloof (CGVS S.A. II,

p. 12). Hij werd echter beperkt door oppervlakkige informatie die te vinden is in Iran (CGVS S.A. II, p. 11-12). Hoewel hij verklaart enorme interesse te hebben in het bahai'sme, blijkt dat hij daar niets heeft mee gedaan toen jullie naar Duitsland gingen (CGVS S.A. II, p. 12). Nochtans blijkt dat hij toen wel kort het christendom begon te verkennen (CGVS S.A. II, p. 12; CGVS R.N. I, p. 7). Daarnaast verklaart u ook dat S.A. een keer naar de moskee ging (CGVS R.N. I, p. 19), wat hij ten volste ontkent, en zelfs verklaart dat u diegene was die naar de moskee ging (CGVS S.A. II, p. 12). Gevraagd waarom hij dan niet meer informatie opzocht over het baha'isme aangezien hij vrij was om te zoeken op het internet, antwoordt hij dat hij toen in Duitsland mentaal en emotioneel zich niet in normale omstandigheden bevond en het laatste waar hij zich mee bezig hield religie was (CGVS S.A. II, p. 12-13), wat natuurlijk niet overeenkomt met zijn kerkbezoeken. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat er zelfs een bahai vrouw in jullie opvangcentrum zat, waar u mee omging (CGVS S.A. II, p. 13; CGVS R.N. I, p. 19). Het is frappant dat u verklaart na de gebedsceremonie die u bijwoonde in Iran, een gevoel te hebben ontdekt dat u niet kon laten gaan (CGVS R.N. I, p. 19), maar dan niet de moeite doet om iets over het baha'isme bij te leren via uw vriendin in het opvangcentrum (CGVS R.N. I, p. 19). Bovenstaande vaststellingen komen evenmin uw geloofwaardigheid ten goede. Indien jullie beiden al in Iran oprecht interesse zouden gehad hebben om het baha'isme te verkennen, is het frappant dat jullie beide deze kans niet nemen wanneer deze recht voor het grijpen ligt. Dat jullie bovendien mentaal en emotioneel niet in staat waren in Duitsland om iets te ondernemen, blijkt ook niet overeen te komen met de verklaringen en bijhorende foto's over een protestactie in Duitsland waar jullie aan deelnamen (CGVS R.N. I, p. 11-12).

Verder vertelt u over uw afkeer van de islam (CGVS R.N. II, p. 8-9). Gevraagd wat u er zelf van vindt dat het baha'isme de islam als een goddelijke religie ziet, antwoordt u dat u het nog steeds heel moeilijk hebt met dit aspect en u het nog niet heeft kunnen aanvaarden (CGVS R.N. II, p. 8). Hoewel u aanhaalt dit te willen aanvaarden, bekent u ook dat u dit nog niet met medegelovigen heeft besproken (CGVS R.N. II, p. 9). Gevraagd waarom u dit niet besprak met bijvoorbeeld A.M., die ook afkomstig is uit Iran, verklaart u plots dat u dit wel met hem heeft besproken (CGVS R.N. II, p. 9). Echter weet u niet hoe A. het voor elkaar heeft gekregen om zijn standpunt over de islam te veranderen (CGVS R.N. II, p. 10). Wanneer u de vraag wordt gesteld hoe belangrijk het is in het bahaigeloof om de islam als een goddelijke religie te zien antwoordt u dat het weldegelijk van belang is en dat je niet naar de islam kan kijken met een afkeurende blik want dan kan je nooit je doel bereiken (CGVS R.N. II, p. 10). Het is vreemd dat u zich als bahai beschouwt terwijl u beseft dat u uw visie over de islam nog moet bijschaven om het bahai geloof te kunnen beleven. Dat u deze twijfels over de islam als goddelijke religie bovendien niet bespreekt met uw medegelovigen en andere Iraniërs om te zien hoe zij dit hebben ervaren of hoe u hier zou kunnen aan werken plaatst ernstige vraagtekens bij uw eigen oprechte geloofsovertuiging.

Verder is het ook opvallend dat u en uw zoon bij jullie interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 augustus 2020 verklaarden dat jullie zich drie maanden eerder officieel tot het baha'isme bekeerd hadden terwijl uw zoon op CGVS jullie bekeringsdatum heel precies op 28 augustus 2020 vastlegde (CGVS Vragenlijst S.A., vraag 3.5; DVZ Verklaring R.N., vraag 9; CGVS S.A. I, p.5). U spreekt uzelf ook tegen. Eerst beweert u dat u zich officieel in de maand ordebehest (20 april 2020 – 20 mei [2020]) bekeerde en toen als bahai geregistreerd werd (CGVS R.N. I, p.5). Later meent u dat u op 28 augustus 2020 officieel geregistreerd werd maar dat u zich wel al twee maanden eerder officieel bekeerde (CGVS R.N. II, p.3). De dag dat men officieel tot een nieuwe geloofsgemeenschap toetreedt is een ingrijpend moment in het leven van een nieuwe gelovige, waardoor er van u en uw zoon verwacht kan worden dat jullie er eensluidende verklaringen over afleggen. Het is hierbij eveneens vreemd dat uw zoon aangaf dat hij gedoopt werd bij zijn bekering tot het baha'isme, terwijl uit de toegevoegde informatie blijkt dat de bahai geen rituelen kennen (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5).

U en uw zoon blijken ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen in verband met jullie bekeringstraject in België. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u een paar dagen na de ontmoeting te weten kwam dat A.M. en R.F. bahai zijn (CGVS R.N. I, p. 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u hen verschillende keren persoonlijk zag in die twee maanden alvorens ze bekenden dat ze bahai waren (CGVS R.N. II, p. 11-12). U antwoordt bevestigend dat uw zonen daar ook bij aanwezig waren (CGVS R.N. II, p. 12). Uw zoon verklaart echter dat jullie al twee weken na de ontmoeting met A.M. en R.F. te weten kwamen dat zij bahai waren (CGVS S.A. II, p. 13). Uw zoon verklaart hierover dat hij R.F. en A.M. niet meer had teruggezien na de ontmoeting aan het klein kasteeltje en de bijeenkomst waar jullie te weten kwamen dat ze bahai waren (CGVS S.A. II, p. 15). Hij voegt er aan toe dat u enkel telefonisch contact hadden (CGVS S.A. II, p. 15). Jullie verklaren komen helemaal niet overeen betreffende de contacten die jullie hadden met R.F. en A.M. in België.

Doordat jullie verklaringen over R.F. en A.M. niet overtuigen maken jullie ook de manier waarop jullie in België met het baha'isme in contact zijn gekomen, waarna jullie zich bekeerd zouden hebben niet aannemelijk.

Evenzeer dient opgemerkt te worden dat er een grote discrepantie zit tussen uw reacties doorheen de persoonlijke onderhouden toen u te weten kwam dat A.M. en R.F. bahai waren. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u steevast dat u heel blij was toen u te horen kreeg dat zij bahai waren en u hier een bron van licht, kennis en energie had ontdekt (CGVS R.N. I, p. 19-20). U omschrijft het tevens als een leuke verrassing en het winnen van de jackpot waarbij u hen omhelsde en inlichtte dat u in Iran ook een bahaivriendin had (CGVS R.N. I, p. 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud haalt u echter aan dat u helemaal niet opgezet was met hun bekentenis dat R.F. en A.M. bahai waren. Zo verklaart u dat u het voor u geen aangename ervaring was en u niet geïnteresseerd was om u te bekeren (CGVS R.N. II, p. 11-12). Niet alleen stemt dit niet overeen met uw reactie tijdens het eerste persoonlijk onderhoud waar u aanhaalt dat u zelf wel het initiatief zou hebben genomen om op zoek te gaan naar het bahaigeloof (CGVS R.N. I, p. 19), het is tevens bizar dat u zich toch zo snel bekeerde tot het baha'isme aangezien u verklaarde niet geïnteresseerd te zijn in een bekering. Uw verzoek om internationale bescherming dateert van 28 januari 2020, wat gelijkstaat met uw kennismaking met R.F. en A.M. (CGVS R.N. I, p. 19). U verklaart dat u pas na twee maanden op de hoogte werd gebracht dat zij bahai waren (CGVS R.N. II, p. 11-12). U verklaart tevens bekeerd te zijn naar het baha'isme drie maanden na uw aankomst in België in ordibehest 1398 (april-mei 2020) (CGVS R.N. I, p. 5), wat dus zou inhouden dat u slechts één maand nadat u te weten kwam dat R.N. en A.M. bahai waren u zich ook bekeerde. Dit is wel heel snel, zeker als er rekening wordt gehouden met uw reactie dat u op dat moment geen interesse had in een bekering naar het bahai'sme. Uw tegenstrijdige verklaringen doorheen de persoonlijke onderhouden vallen onmogelijk met elkaar te verenigen en zetten uw voorgehouden bekering verder op de helling.

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan jullie bekering tot het baha'isme in België geen geloof kan worden gehecht. Dat jullie in België deelnemen aan de geloofsactiviteiten van de bahai, ter staving waarvan jullie twee bahaikaarten, twee attesten van de bahaigemeenschap en verschillende foto's van bijeenkomsten neerleggen, getuigt van jullie deelname op zich maar niet van een oprecht religieus engagement. Jullie verwijzen ook naar jullie pagina's op sociale media. Jullie activiteiten op sociale media missen bewijskracht om de vaststelling dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in de bahaigemeenschap te weerleggen.

Aangezien jullie deelname aan het religieuze leven in België en jullie activiteiten op de sociale media voortvloeien uit een niet-oprechte bekering dient er aangenomen te worden dat jullie louter omwille van jullie activiteiten in België niet als bekeerling zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Daarbij dient ook opgemerkt te worden dat jullie niet onder jullie eigen naam over het bahai-geloof posten op sociale media. Daarnaast blijkt dat jullie ook persoonlijke Facebookpagina's hebben waar niets te bespeuren valt over jullie geloof behalve dat S.A. de Facebookpagina's van twee bahai-organisaties leuk vindt. U verwijst naar de Facebookpagina en de Youtube pagina van de bahai-gemeenschap waarbij u aanhaalt dat er filmpjes te zien zijn van jullie op deze pagina's (CGVS R.N. I, p. 11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat hoewel jullie inderdaad te zien zijn in deze filmpjes jullie nergens bij naam genoemd worden. Wat betreft de filmpjes op uw zoon zijn Youtube-kanaal werd u tot tweemaal toe gevraagd deze informatie aan het CGVS over te maken, hetgeen u naliet te doen (CGVS R.N. I, p. 8, 11, 23). Bovendien dient erop gewezen te worden dat in de mate dat het opportunisch karakter van jullie bekering voor iedereen duidelijk is dit ook geldt voor uw nationale overheid. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u of uw zoon louter omwille van jullie activiteiten op de sociale media een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Iran. Daarbij moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het duidelijk opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving maakt een oprechte interesse van de Iraanse overheid in uw geval des te onwaarschijnlijker. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw zoon hebben dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat er van u en uw zoon redelijkerwijze kan verwacht worden dat jullie jullie accounts op sociale media afsluiten voorafgaand aan een eventuele terugkeer naar Iran.

Er dient verder ook ingegaan te worden op S.A. zijn dienstplicht. Zo haalt uw zoon S.A. op de DVZ zijn vrees aan betreffende zijn verplichte dienstplicht en dat hij gedeserteerd is (CGVS Vragenlijst S.A., vraag 3.4). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt gepolst naar S.A. zijn mening tegenover een eventuele legerdienst bij terugkeer, waarbij hij deze keer aanhaalt dat hij niet goed weet wat te verwachten (CGVS S.A. II, p. 5-6). Hoewel hij op de DVZ nog aanhaalde dat hij gedeserteerd is, blijkt dat zijn vader een waarborg heeft betaald om deze dienstplicht niet te moeten doen terwijl hij in het buitenland is (CGVS S.A. II, p. 5-6). Dit werd dus netjes geregeld door zijn vader, wat natuurlijk bijzonder vreemd is aangezien jullie overhaast vertrokken. Verder weet hij niet voor hoe lang deze waarborg geldig is (CGVS S.A. II, p. 6). Wanneer er specifiek gevraagd wordt naar zijn bezorgdheden betreffende zijn legerdienst, antwoordt hij dat dit het minste is waar hij zich over zorgen maakt (CGVS S.A. II, p. 6). Hij verklaart zelfs dat hij niet probeert er onder uit te komen, ook al kijkt hij er niet naar uit (CGVS S.A. II, p. 6). Er wordt aan uw zoon gevraagd of er nog andere redenen zijn waardoor hij zijn legerdienst niet zou kunnen doen, waar hij 'nee' op antwoordt (CGVS S.A. II, p. 6-7). Het is pas wanneer het CGVS specifiek vraagt wat het baha'isme zegt over legerdienst, dat uw zoon aanhaalt dat het tegen de principes van het baha'isme gaat aangezien bahai geen wapen mogen dragen en elke vorm van geweld afkeuren (CGVS S.A. II, p. 7). Dat uw zoon niet eerder de link legt met zijn geloof en zijn onbekwaamheid om vervolgens zijn legerdienst te kunnen doen is opvallend en toont nogmaals geen oprechte geloofsovertuiging aan.

Ten slotte haalt u verschillende malen de vrees tegenover uw man aan (CGVS R.N. II, p. 3-4). U haalt aan dat de wetgeving in Iran de voogdij van de kinderen naar de vader gaat en dat uw man juridische stappen tegen u zou kunnen nemen door te verklaren dat u de kinderen ontvoerd heeft (CGVS R.N. II, p. 4). Nochtans dient er opgemerkt te worden dat er geen enkele indicatie is dat uw man plannen heeft om uw kinderen van u af te nemen, wat u nochtans wel beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS Vragenlijst, vraag 7c). Zo vertrok uw man nadat jullie in Duitsland waren aangekomen en liet hij de kinderen bij u, zonder er op aan te dringen dat de kinderen met hem zouden meegaan (CGVS R.N. II, p. 4). U vertelt hierover dat hij het wel oké vond dat de kinderen bij u bleven en hij de kinderen vrij liet om hun eigen keuze te maken of ze wilden blijven of terug meegaan met hem (CGVS R.N. I, p. 9). Bovendien heeft u sinds zijn vertrek niets meer van hem vernomen (CGVS R.N. I, p. 9; CGVS R.N. II p. 4). U verklaart zelf dat u niet wil zeggen dat hij de kinderen zou van u afnemen en voegt er aan toe dat jullie huwelijk geen slecht huwelijk was en hij een goede man was (CGVS R.N. II, p. 4-5). Niet alleen haalt u geen enkele indicatie aan dat uw man de kinderen van u af zou willen nemen of u op een andere wijze zou willen schaden ook kan er uit het gegeven dat de vader volgens de Iraanse wetgeving recht heeft op de voogdij van de kinderen wordt geen vervolging of ernstige schade afgeleid.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tot besluit dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw zoon S.A. (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, een kopie van uw shenasnameh en een kopie van uw rijbewijs, staat immers niet ter discussie.

De opmerkingen die u maakte bij uw persoonlijk onderhoud werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, S.A., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 28/01/2020
Overdracht CGVS: 20/08/2020

Er werd met u een persoonlijk onderhoud gehouden op 30.06.2021 van 08.45 uur tot 12.55 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Perzisch machtig is. Uw advocaat meester HERSSENS, Céline loco meester CHATCHATRIAN, Hajarpi was hierbij aanwezig.

Er werd een tweede persoonlijk onderhoud gehouden op 28.10.2021 van 13.45 uur tot 18.15 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Perzisch machtig is. Uw advocaat meester HERSSENS, Céline loco meester CHATCHATRIAN, Hajarpi was hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Teheran en u bent Iraans staatsburger. U woonde samen met uw ouders en uw broer. U studeerde wiskunde in het laatste jaar middelbare school. U bent samen in België met uw moeder, R.N. (O.V. (...)) en uw jongere broer A..

Toen u 13 of 14 jaar was kreeg u voor het eerst te horen over het bahaigeloof. Uw moeder had een werkneemster, Y.S., in haar kapperszaak die een geboren bahai was. U geloofde niet in de islam en kon u niet vinden in deze religie vol verplichtingen. Toch voelde u altijd de aanwezigheid van God. U interesseerde zich in verschillende religies, en ging dan ook informatie opzoeken over het baha'isme. Op een bepaald moment werden jullie uitgenodigd voor een gebedsritueel bij Y.S. thuis. Omdat jullie wel nieuwsgierig waren gingen jullie in op de uitnodiging, maar het bleef dan ook bij die ene keer aangezien de gevolgen hiervan heel groot kunnen zijn in Iran.

Drie maanden voor dat u zou afstuderen van het middelbaar verliet u Iran samen met uw ouders en jonger broertje. U en uw moeder kenden op 11 esfand 1397 (02.03.2019, Gregoriaanse kalender) problemen met de autoriteiten waardoor jullie moesten vertrekken. Zo ontstond er tijdens een controle discussie over de hoofddoek van uw moeder en uw basketbalkleren. Uw moeder werd beledigd en u kwam tussen waarop u slaag kreeg van de agent. Uw moeder begon hen te verwijten en verweet ook de geestelijke leider. Jullie werden beide gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor. U werd al snel terug vrijgelaten, maar een week later kregen jullie een oproepingsbrief om jullie te melden. Daardoor besloten jullie het land te verlaten. Jullie kenden een man die connecties had in de Belgische ambassade en een visum voor jullie kon regelen. Zo verliet u samen met uw gezin Iran op 23.04.2019. In Duitsland kon uw vader maar niet aarden in Europa, waardoor hij besloot terug te keren naar Iran. Hij liet u, uw moeder en broertje achter. Sindsdien heeft u geen contact meer gehad met uw vader.

In België diende u een verzoek om internationale bescherming in op 28.01.2020. Op die dag stond u samen met uw moeder in de rij voor het klein kasteeltje toen een Iraans koppel jullie aanspraken. Ze gaven hun gegevens indien jullie hulp zouden nodig hebben tijdens jullie asielprocedure. Het koppel R.F. en A.M. nodigden jullie uit bij hen thuis, waar ze jullie introduceerden in het baha'isme. Stilletjes aan geraakte u geïnteresseerd waarna u meer uitleg begon te geven aan uw moeder. Zij geraakte op haar beurt ook geïnteresseerd in het baha'isme. Sinds 28.08.2020 beschouwt u zichzelf als bahai.

Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te krijgen omwille van uw bekering naar het baha'isme. Daarnaast vreest u ook represailles omdat u niet naar de rechtbank bent geweest na het ontvangen van een oproepingsbrief.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort, uw shenasnameh, een lidkaart van de bahaigemeenschap in België, een brief betreffende de lidkaart, een brief van de bahaigemeenschap in België, foto's van de bahaibijeenkomsten en online meetings in België, een screenshot van de Facebookpagina van de bahaigemeenschap in België, een kopie van een nieuwsbrief van de bahaigemeenschap in België, een usbstick met dezelfde foto's van bahaibijeenkomsten in België, een foto van een betoging in Duitsland en een vreemdelingenkaart uit Duitsland neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat uw motieven in uw verzoek om internationale bescherming integraal samenlopen met de motieven die werden aangehaald door uw moeder R.N. (O.V. (...)).

In haar ingediende verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Haar beslissing luidt als volgt:
[*idem* bestreden beslissing verzoekster]

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort en een kopie van uw shenasnameh, staat immers niet ter discussie. Uw vreemdelingenkaart uit Duitsland toont aan dat u ook in Duitsland verbleef en er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar toont uw relaas niet aan.

De opmerkingen die u maakte bij uw persoonlijk onderhoud werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

"*Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.*
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Na een korte theoretische toelichting, lichten verzoekers toe als volgt:

"II.1.4 Verwerende partij haalt eerstens vermeende tegenstellingen aan over data tussen de verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij en tussen har verklaringen op de DVZ en het CGVS – quod certe non
[citaat bestreden beslissing]
Er is klaarblijkelijk een fout gekropen in de vertaling bij de DVZ, waar het gesprek zeer chaotisch en snel verliep. Eerste verzoekende partij heeft vanaf het begin aangegeven te lijden aan PTSS, hiervoor in behandeling te zijn en medicatie te nemen. Dit wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Zij heeft ook aangegeven dat dat een impact heeft op haar geheugen. Wat de datum betreft, hebben verzoekende partijen deze fout bij het overlopen van hun gehoor bij de DVZ opgemerkt en in het begin van hun gehoor op het CGVS rechtgezet.
Verwerende partij maakt er ten onrechte haar eigen interpretatie van, meent dat zij de datum 'veranderen' omdat het beter uitkomt in hun relaas, neemt deze blote bewering voor waar aan en besluit daaruit dat verzoekende partijen niet eerlijk zouden zijn geweest. Dit slaat werkelijk alles en toont een bijzondere manier van beoordeling aan van verwerende partij.
Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens het bewijs van de borgstelling niet te hebben voorgelegd. Welnu, ondertussen kon zij dat document bekomen en legt zij dat thans neer. (stuk 5) Dit ondersteunt nogmaals het relaas van verzoekende partij.

II.1.5. Verwerende partij stelt vervolgens dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partijen tot het baha'isme – quod certe non. Zij stelt eerstens het volgende:
[citaat bestreden beslissing]
Eerste verzoekende partij heeft nooit verklaard dat het geloof van haar collega Y.S. op haar identiteitskaart vermeld werd. Immers, deze geloofsovertuiging wordt niet erkend, en wordt ook niet vermeld op een identiteitskaart.

Eerste verzoekende partij heeft kennis genomen van de geloofsovertuiging van Y.S. na het overlijden van haar moeder omdat zij van mening was dat eerste verzoekende partij daar troost in zou vinden. Gezien haar familie geen praktiserende moslims waren, stond zij open om andere geloofsovertuigingen te exploreren.
Wat betreft haar werk Instagram profiel, waar ene Y.S. haar succes wenste met haar zaak en eerste verzoekende partij haar bedankte, heeft zij tijdens haar tweede gehoor verduidelijkt da t dat een klant is die in haar zaak moet geweest zijn, tevreden was van haar werk, haar bedankte en zij hierop repliceerde: p. 20 CGVS II eerste verzoekende partij
[administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 20]
Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water om verzoekende partijen in discrediet te brengen.

II.1.6 Verwerende partij gaat als volgt verder:
[citaat bestreden beslissing]
Verwerende partij zoekt tegenstrijdigheden die er geen zijn. Tweede verzoekende partij is inderdaad één keer naar een moskee geweest, doch was dit niet om te bidden of om dat geloof te beleven. Het gebouw zelf zag er zelfs niet uit als een moskee en zij ging er naartoe met een vriend omdat er eten verdeeld werd. Tweede verzoekende partij was dit vergeten omdat het geen enkele relevantie of belang had voor haar en zij er niet met de intentie ging om haar geloof uit te oefenen. Tweede verzoekende partij heeft ook verklaard dat hij het ook in Duitsland bijzonder moeilijk had op mentaal vlak en op dat moment nog niet intensief met religie bezig was.

II.1.7. Verwerende partij gaat als volgt verder:
[citaat bestreden beslissing]
De redenering van verwerende partij slaat nergens op. Zo probeert zij de Islam te aanvaarden als goddelijke godsdienst, maar heeft zij daar nog steeds moeite mee. Zij heeft dat ook eerlijk toegegeven omdat zij niet wil liegen over hoe ver zij in de aanvaardingsproces staat. Een zelfde vergelijking kan gemaakt worden bij iemand die het christelijk geloof aanhangt, gelooft in het oud testament en de profeten, maar tegelijkertijd een antisemiet is omdat de joden Jezus vermoord hebben. Dit betekent niet dat hij daarom minder christen zou zijn en/of dat zijn geloof daarom in twijfel zou moeten worden getrokken. Hetzelfde geldt voor (extremistische) moslims die aanvaarden dat Jezus een profeet was, maar toch aanlagen plegen op christenen.
Verwerende partij houdt er een zeer simplistische redenering op na en gaat alles erg rationeel analyseren terwijl dat een geloofsovertuiging geen exacte wetenschap is.
Dit wordt tevens bevestigt in het schrijven van de Nationale geestelijke raad van de Bahai van België, dat hieronder eveneens verder besproken zal worden (stuk 7)
Daarin wordt over dat punt van kritiek het volgende gesteld: p. 3
[citaat uit verzoekschrift, stuk 7]

II.1.8 Verwerende partij gaat als volgt verder:
[citaat bestreden beslissing]
Andermaal houdt verwerende partij zich vast aan vermeende tegenstellingen in data zonder rekening te houden met de mentale toestand van verzoekende partijen, hetgeen zij allemaal hebben meegemaakt en het weinige belang dat zij hechten aan exacte data. Het klopt bovendien niet dat zij verklaard zouden hebben 'gedoopt' te zijn, dat bestaat immers niet in het baha'isme. Wel is er een bepaald ritueel waar men enkele woorden uitspreekt en in eigen woorden verklaart dat je bahai bent.

II.1.9 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:
[citaat bestreden beslissing]
Verwerende partij legt woorden in de mond van eerste verzoekende partij die zij nooit heeft gezegd! Zij heeft altijd verklaard dat A.M. en R.F. leuke mensen waren, maar dat zij bang was ze kwijt te raken als ze zich niet onmiddellijk bekeerde. Zij wilde geen druk om zich te bekeren tot het baha'imse. Zij wilde zelf tot die beslissing komen, wat zij ook heeft gedaan. P. 11 CGVS II eerste verzoekende partij
[administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 11]

II.1.10. Verwerende partij beweert op basis van al het voorgaande geen geloof te hechten aan de oprechtheid van de bekering van verzoekende partijen tot het baha'imse. Zij ontkent niet dat zij deelnemen aan bijeenkomsten en zeer actief zij in deze geloofsgemeenschap, maar twijfelt aan de oprechtheid ervan – quod certe non:
[citaat bestreden beslissing]
Een bekeringproces is – zoals reeds aangehaald - geen precieze wetenschap, zoals verwerende partij tracht te doen uitschijnen..

Verwerende partij tracht een rationale analyse te maken van het bekeringsproces van verzoekende partijen, wat niet redelijk is. Wie is er beter geplaatst om te oordelen over de oprechtheid van de bekering van verzoekende partijen dan de mensen die deze geloof aanhangen, die verzoekende partijen wekelijks zien en ervaren hoe verzoekende partij het geloof beleven…. Zij legden getuigenissen neer van de bahai gemeenschap die zondermeer van de hand werden gedaan door verwerende partij. De hele gemeenschap is erg onthutst door het oordeel dat verwerende partij meent te kunnen vellen na enkele uren verhoor van verzoekende partijen met een duidelijke vooringenomenheid om geen geloof te hechten aan hun bekering.
Verzoekende partijen leggen een getuigenis neer van mevrouw Yv. St., zelf aanhangster van de bahai geloof en iemand die verzoekende partijen al bijna twee jaar kent en ondersteunt. (stuk 6) Zij verklaart dat er geen enkele twijfel kan bestaan over de oprechtheid van de geloofsovertuiging van verzoekende partijen en dat verwerende partij niet alleen een flagrante vergissing heeft gemaakt bij de beoordeling van het relaas en geloofsovertuiging van verzoekende partijen maar ook het gevaar dat zij al Bahai lopen in Iran. Immers, verwerende partij ontkent evenmin dat verzoekende partijen weldegelijk actief zijn binnen de bahai gemeenschap en hiervoor ook publiekelijk uitkomen, zoals ook op sociale media. De gevolgen van een eventuele terugsturen van verzoekende partijen naar hun land van herkomst zal gelijk staan met berovingen, folteringen, arrestaties en zelfs hun dood.
Daarnaast leggen verzoekende partijen een verklaring neer van de Nationale geestelijke raad van de Bahai van België (stuk 7) Hierin wordt meer verduidelijking verschaft over de bekeringsproces binnen het Bahai- geloof. Zij stellen onder meer het volgende:
[citaat uit verzoekschrift, stuk 7]
Deze verklaringen tonen andermaal aan dat een bekeringsproces niet eenvoudig onder woorden te brengen is en niet te reduceren is tot wat rationeel aanvaardbaar is. Ook toont dit aan hoe kort door de bocht verwerende partij is gegaan bij haar redenering en beoordeling en geen diepgaande kennis heeft van het geloof om een adequaat oordeel te vellen over verzoekende partijen.

II.1.11. Verwerende partij haalt teven het probleem van de dienstplicht van tweede verzoekende partij aan:
[citaat bestreden beslissing]
Tweede verzoekende partij wil geen legerplicht doen, en geweld wordt ook afgeraden binnen da bahai, maar zoals gesteld wordt in het schrijven van de Nationale geestelijke raad van de bahai van België erkennen bahai ook de plicht van een burger tot gehoorzaamheid aan hun regering en raden zij aan om – als zij verplicht zijn om naar het leger te gaan – bij niet strijdende eenheden te dienen:
[citaat uit verzoekschrift, stuk 7]
Echter, in het geval van tweede verzoekende partij, is het onwaarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten rekening zullen houden met deze wens van tweede verzoekende partij, gezien zij de bahanisme niet aanvaarden en afvalligheid met de dood bestraffen. De redenering van verwerende partij raakt dan ook kant noch wal.

II.1.11. Verzoekende partijen legden tevens tal van bewijzen voor van hun bekering, van hun activisme op sociale media, getuigenissen, activisme binnen de gemeenschap,… het voorgelegd bewijs van verzoekende partijen is werkelijk overweldigend en toont ontegensprekelijk aan dat zij tot de Bahai behoren. Ook enkele nieuwe getuigenissen van ondermeer de heer R.F. en N.H. (stukken 8 en 9) tonen ontegensprekelijk aan dat verzoekende partij niet alleen tot de Bahai gemeenschap behoren, maar dat hun geloofsovertuiging oprecht is. Verwerende partij kan bezwaarlijk al deze van elkaar los staande getuigenissen zondermeer naast zich neerleggen…
Minstens dient er aangenomen te worden dat verzoekende partijen het begin van bewijs hebben voorgelegd van hun geloofsovertuiging.
Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekende partijen simpelweg hun sociale media met betrekking tot hun bekering kunnen verwijderen en terugkeren naar Iran. Dit tart werkelijk alle verbeelding en toont het totaal gebrek aan correcte inschatting van het gevaar dat verzoekende partijen lopen in Iran aan!!
Dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen maakt het voor verzoekende partijen onmogelijk om haar geloofsovertuiging aan te tonen."

Verzoekers benadrukken nog dat zij herhaaldelijk aangegeven hebben dat zij niet naar Iran terug kunnen keren omwille van hun geloofsovertuiging en de vrees voor hun leven. Zij citeren uit informatie van Wikipedia waaruit blijkt dat op afvalligheid nog steeds de doodstraf staat in Iran. Voorts citeren zij nog uit informatie van BIC die betrekking heeft op de mensenrechtenschendingen, onterechte arrestaties en systematische vervolging van de Bahai in Iran.

Zij verwijzen ook nog naar het door hen neergelegde persbericht van de Nationale Geestelijke Raad van de Baha'is van België van 17 februari 2022 waaruit blijkt dat de Iraanse leiders zich verrijken door het in beslag nemen van eigendommen van de Bahai (verzoekschrift, stuk 10).

Zij besluiten hierbij als volgt:
"*Verzoekende partijen begrijpen dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partijen op een veilige manier zouden kunnen terug keren naar Iran, en gaat bijzonder kort door de bocht door te stellen dat zij maar hun activisme op sociale media moeten stop zetten en een vlucht terug nemen naar Iran.*

II.1.14. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.
Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.15. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas en de bekering van verzoekende partijen. De verzoekende partijen hebben wel degelijk hun bekering aangetoond, evenals de oprechtheid ervan.

II.1.16 De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partijen hebben hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk menen in aanmerking te komen voor internationale bescherming.
Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partijen.

ll.1.17. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers de volgende stukken toe aan het verzoekschrift:
- een document "*borgtocht"* in hoofde van verzoekster van 3 maart 2019 met een beëdigde vertaling (stuk 5);
- een getuigenis van mevrouw Yv.St. (stuk 6);
- een attest van de Nationale Geestelijke Raad van de Baha'is van België van 25 mei 2022 (stuk 7);
- een getuigenis van meneer R.F. van 8 mei 2022 (stuk 8);
- een getuigenis van mevrouw N.H. van 10 mei 2022 (stuk 9);
- een persbericht "*Onthulling: het plan van de Iraanse leiders om zichzelf te verrijken door het in beslag nemen van bahá'í-eigendommen"* van de Nationale Geestelijke Raad van de Baha'is van België van 17 februari 2022 (stuk 10).

2.1.3. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting voegen verzoekers volgende documenten:

- een persbericht van 30 augustus 2022 van NRC Handelsblad (stuk 11);
- een getuigenis van Yv.St. van 4 september 2022 (stuk 12);
- een getuigenis van D.V.D. van 6 september 2022 (stuk 13.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De Raad treedt de commissaris-generaal eerst bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij vervolging vrezen voor de Iraanse autoriteiten omwille van een incident dat zou hebben plaatsgevonden op 2 maart 2019 en hun afwezigheid bij de rechtbank in het kader van het proces hiervan. De bestreden beslissingen stelden hierbij terecht vast dat (i) verzoekers bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen aflegden over de datum waarop het incident plaatsvond, hetgeen doet vermoeden dat zij hun verklaringen aanpasten omdat dit beter in hun asielrelaas past, (ii) dit vermoeden wordt versterkt door de in het administratief dossier beschikbare posts op sociale media waaruit blijkt dat verzoekster aanwezig is op een kappersevenement in Istanbul op 20 en 21 februari 2019, terwijl volgens hun initiële verklaringen hun problemen met de Iraanse autoriteiten aanvingen op 28 januari 2019 (administratief dossier verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 1), (iii) verzoekers niet op de hoogte zijn of zij bij verstek werden veroordeeld door de Iraanse rechtbank, (iv) verzoekers geen bewijs neerleggen van deze problemen en verzoekster tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde waarom zij geen documenten ter staving van haar relaas kunnen bekomen. Deze vaststellingen volstaan om te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten.

Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat er klaarblijkelijk een fout geslopen is in de vertaling bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar het gesprek chaotisch en snel verliep. De Raad merkt echter op dat dit een blote *post-factum* bewering betreft, die niet overeenstemt met de verklaringen van verzoeker. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde hij immers uitdrukkelijk dat hij verkeerde verklaringen aflegde: *"Ja. Een datum, een datum is verkeerd genoteerd. Ik heb het verkeerd gezegd. Bahman, maar dat moet eigenlijk esfand zijn."* (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 3). Aldus tonen verzoekers niet aan dat wat in de CGVS-vragenlijsten is opgenomen niet overeenstemt met hetgeen zij hebben verklaard. Verzoekers benadrukken nog dat zij deze fout van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud hebben rechtgezet, doch dit biedt geen afdoende verschoning voor de vastgestelde afwijking in hun verklaringen. Van verzoekers kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij correcte en coherente verklaringen kunnen afleggen van de kernelementen van hun relaas, en dit in elke fase van de procedure. Er kan aldus verwacht worden dat zij de datum van het incident waardoor zij problemen kregen met de Iraanse autoriteiten van bij aanvang van de procedure correct zouden vermelden. Ook het verweer dat verzoekster medicatie neemt voor haar PTTS biedt geen afdoende verklaring of verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, gezien verzoeker dezelfde verklaringen aflegde bij aanvang van de procedure. Verzoekers kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen niet weerleggen of in een ander daglicht stellen. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren in het verzoekschrift, kon de commissaris-generaal hieruit terecht besluiten dat dit doet vermoeden dat verzoekers deze datum bewust aanpasten om deze beter bij hun asielrelaas te laten aansluiten. Minstens doen hun tegenstrijdige verklaringen op dit punt hoe dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de door hen ingeroepen feiten.

Het document in verband met de borgtocht dat verzoekers thans neerleggen (verzoekschrift, stuk 5) kan niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. De Raad merkt eerst op dat verzoekers in hun verzoekschrift geen reden aanbrengen waarom zij dit document pas in deze fase van de procedure kunnen aanbrengen. Verzoekster werd nochtans reeds tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aangemaand om alle documenten van de rechtbank die zij kon bekomen zo snel mogelijk aan te brengen (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 5, p. 14 en 23). Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt bovendien genoegzaam dat verzoekster tijdens haar persoonlijke onderhouden tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde waarom zij deze documenten niet kon bekomen. De Raad merkt nog op dat verzoekster tijdens het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat zij echt niet weet hoe zij aan deze documenten moest geraken of tot wie zij zich hiervoor moest wenden (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 6). Dat verzoekers vervolgens, na het krijgen van een negatieve beslissing en zonder enige verder uitleg hoe zij dit document hebben bekomen, toch nog een document in verband met de borgtocht van verzoekster neerleggen is dan ook niet aannemelijk en geeft dit document een gesolliciteerd karakter. De voormelde vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van het neergelegde document. Daarenboven stelt de Raad nog vast dat dit document een onduidelijke kopie betreft waarvan de inhoud gemakkelijk via knip- en plakwerk kan worden gefabriceerd. De Raad is dus van oordeel dat dit document geen afdoende bewijswaarde heeft ter staving van verzoekers' relaas.

Verzoekers volharden in hun verzoekschrift in hun verklaringen over hun bekering tot het baha'isme en de vrees voor vervolging die zij hierdoor hebben bij een terugkeer naar Iran. Uit hetgeen volgt zal echter blijken dat de bestreden beslissingen terecht oordeelden dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen over hun oprechte bekering tot het baha'isme, de drijfveer voor hun religieuze activiteiten in

België en de aangevoerde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van hun vermeende bekering.

De bestreden beslissingen wezen er in dit verband vooreerst terecht op dat verzoekers' verklaringen over hun kennismaking met het baha'isme in Iran reeds ongeloofwaardig zijn, gelet op de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekster tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de wijze waarop zij te weten kwam dat haar collega Y.S. een bahai was. Waar verzoekers in het verzoekschrift poneren dat verzoekster nooit verklaard heeft dat het geloof van haar collega Y.S. op haar identiteitskaart vermeld staat, wijst de Raad erop dat dit verweer niet in overeenstemming is met de verklaringen van verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Uit de notities van dit persoonlijk onderhoud blijkt genoegzaam dat verzoekster verklaarde *"Het is zo dat zij in het begin dat mij niet vertelde, maar ik moest haar documenten natuurlijk hebben want ik nam haar officieel in dienst, maar zoals u weet staat op de identiteitsdocumenten altijd de religie aangegeven. In het begin verzon ze een smoesje, maar ik merkte dat ze er ongemakkelijk van werd, ik vroeg of er iets was waar ze zich zorgen of maakte en ze zei eerlijk gezegd ben ik een bahai en ik wil niet dat mensen dat weten omdat ik er altijd problemen heb door gekregen en ik begrijp dat u mij niet langer in dienst wilt hebben want misschien veroorzaakt het ook problemen voor u."* (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 6). Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoekster wel degelijk verklaarde dat zij kennis nam van de religie van Y.S. nadat zij moeilijk deed over haar identiteitskaart bij haar aanwerving en dat naar de religie werd gevraagd in het kader van de sollicitatie. De bestreden beslissingen oordeelden dan ook terecht dat deze verklaring tegenstrijdig is met verzoeksters verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat zij pas kennis heeft genomen van de religie van Y.S. nadat zij haar een gebedsboekje gaf na de dood van haar moeder (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 13). Met het louter volharden in de verklaringen afgelegd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, zoals zij doen in het verzoekschrift, kunnen verzoekers geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Zij gaan er met dit verweer bovendien nog aan voorbij dat de bestreden beslissingen terecht oordeelden dat deze verklaringen op zich ongeloofwaardig zijn, gezien het niet aannemelijk is dat verzoekster enerzijds verklaarde dat Y.S. heel discreet was over haar geloof (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 7), doch anderzijds stelt dat zij verzoekster wel een gebedsboekje van de Bahai gaf. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekster geen informatie heeft gegeven over eventuele problemen die Y.S. heeft gekend in Teheran, terwijl zij haar toch meerdere jaren heeft gekend als werkneemster in haar vermaarde kapsalon (verzoekschrift, stuk 6; administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 6; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 13).

De bestreden beslissingen oordeelden daarnaast terecht dat de verklaringen van verzoekers inzake hun oprechte interesse voor het baha'isme in Iran wordt ondergraven door de vaststellingen dat zij in Duitsland nagelaten hebben om zich hier verder in te verdiepen. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift nog aan dat verzoeker inderdaad één keer naar de moskee ging in Duitsland, doch dat hij dit was vergeten omdat het voor hem geen belang of relevantie had en hij er niet ging om zijn geloof uit te oefenen. De Raad wijst er echter op dat dit een blote *post-factum* bewering betreft, die niet overeenstemt met de verklaringen van verzoekster dat haar zoon naar de moskee ging met een vriend omdat deze hem gezegd had dat de islam in Europa anders was en hij *"aan het verkennen"* was (*Ibid.*, p. 19). Mede gelet op deze verklaringen, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zich dit moskeebezoek niet eens zou herinneren wanneer hij hiermee geconfronteerd wordt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 12). Verzoeker herhaalt voorts zijn verklaringen dat hij het in Duitsland mentaal moeilijk had en nog niet intensief met religie bezig was, doch hij gaat eraan voorbij dat deze verklaring niet overeenstemt met zijn kerk- en moskeebezoeken, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt. Aldus kan verzoekers' verweer in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoekers zich in Duitsland niet verder zouden verdiepen in het baha'isme, gelet op hun beweerde interesse in deze religie.

Verzoekers bekritiseren in hun verzoekschrift de motivering in de bestreden beslissingen dat het vreemd is dat verzoekster zich als bahai beschouwt ondanks het feit dat zij haar kijk op de islam nog moet bijschaven en steunen hierbij op het door hen neergelegde attest van de Nationale Geestelijke Raad van de Baha'is van België (verzoekschrift, stuk 7). In zoverre op basis van deze informatie kan worden aanvaard dat de voormelde motivering niet pertinent of correct is, wijst de Raad erop dat verzoekers hiermee geen afbreuk doen aan de overige motieven in de bestreden beslissingen op dit punt. De bestreden beslissingen wezen er immers ook nog terecht op dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde of zij haar twijfels over de islam als goddelijke religie al besproken heeft met medegelovigen en dat zij verklaart niet te weten hoe haar medegelovige A.M. zijn standpunt over de islam heeft veranderd, ondanks het feit dat zij dit met hem zou hebben besproken.

Gezien uit de door verzoekers neergelegde informatie (*Ibid.*) blijkt dat het concept van de 'progressieve openbaring', dat stelt dat alle religies één zijn en voortkomen uit dezelfde bron, een kernprincipe is van het bahai'isme, kan van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij op een coherente en consistente wijze kan toelichten hoe zij omgaat met haar afkeer van de islam in het licht van het nieuwe geloof en welke stappen zij onderneemt om hier aan te werken, *quod non*. De bestreden beslissingen motiveren terecht dat verzoeksters nalatigheid om zich te informeren bij medegelovigen die in een gelijkaardige situatie zitten naar de manier waarop zij dit hebben ervaren of hoe zij hieraan kunnen werken, afbreuk doet aan de oprechtheid van verzoeksters geloofsovertuiging.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over de datum waarop zij bekeerd zijn betreft, voeren verzoekers aan dat geen rekening wordt gehouden met hun mentale toestand, hetgeen zij hebben meegemaakt en het weinige belang dat zij hechten aan exacte data. De Raad stelt hierbij vast dat uit de motivering in de bestreden beslissingen kan blijken dat deze niet gebaseerd is op verzoekers' lacunaire kennis van de exacte data waarop zij bekeerd zijn, doch wel dat zij er niet in slaagden om consistente en eensluidende verklaringen af te leggen over de datum waarop zij zich officieel bekeerden tot het baha'isme en als bahai werden geregistreerd. De bestreden beslissingen wezen er terecht op dat de dag van officiële toetreding tot een nieuwe geloofsgemeenschap een ingrijpend moment vormt in het leven van een nieuwe gelovige, zodat van verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat zijn om consistente en eensluidende verklaringen af te leggen hierover. Verzoekers tonen niet aan dat hun mentale toestand dermate ernstig is dat hun cognitieve geheugens werden aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn om hun officiële bekering tot het baha'isme op een consistente en coherente wijze toe te lichten.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat verzoeker nooit verklaard heeft gedoopt te zijn, wijst de Raad erop dat dit verweer niet in overeenstemming is met verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure. Uit de CGVS-vragenlijst blijkt immers dat verzoeker er verklaarde "*Toen ik in België was, heb ik andere mensen leren kennen met dezelfde religie Baha en ik ben drie maanden geleden gedoopt door hun.*" (administratief dossier verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 2). De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaarde dat hij gedoopt werd, gezien uit de beschikbare informatie (Landeninformatie, stuk 7, nr. 8) blijkt dat dit ritueel niet bestaat in het baha'isme. Dat er wel een bepaald ritueel zou plaatsgevonden hebben, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, of dat er een online viering heeft plaatsgevonden, zoals het neergelegde attest van de Nationale Geestelijke Raad van de Baha'is van België stelt, biedt naar het oordeel van de Raad geen afdoende verschoning voor verzoekers foutieve verklaringen op dit punt. De Raad wijst erop dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij nauwkeurige en correcte verklaringen kan afleggen over zijn toetreding tot een nieuwe geloofsovertuiging.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift nog aan dat verzoekster steeds verklaard heeft dat zij A.M. en R.F. leuke mensen vond, doch zij wilde geen druk om zich te bekeren tot het baha'isme. De Raad wijst er hierbij op dat dergelijke blote *post-factum* verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen doorheen haar persoonlijke onderhouden. De bestreden beslissingen merkten terecht op dat uit verzoeksters verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster aangaf dat zij heel blij was toen A.M. en R.F. vertelden dat zij bahai waren omdat zij het gevoel had dat zij een bron van kennis en licht had ontdekt (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19-20). Anderzijds verklaarde zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud echter dat zij nadat zij te weten kwam dat A.M. en R.F. bahai zijn, zij meteen haar bezorgdheid had geuit aangezien zij niet de intentie had om zich te bekeren tot het baha'isme (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 12). De Raad stelt vast dat deze verklaringen weldegelijk onderling tegenstrijdig zijn en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekers *post-factum* tracht aan te brengen in een poging om deze verklaringen in overeenstemming te brengen. Ook het louter volharden in haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, zonder elementen aan te brengen waarom deze versie de juiste zou zijn, kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verzoekers stellen voorts in hun verzoekschrift nog dat een bekeringsproces geen precieze wetenschap is en dat het niet redelijk is om hier een rationele analyse van tracht te maken. De Raad merkt op dat zij met dit verweer er niet in slagen om de motieven in de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers' overtuiging en interesse in het bahai'isme niet bestond in Iran, maar zich afspeelt nadat zij Iran en Duitsland hebben verlaten, in een omgeving waarin zij de directe contacten en invloed van de bahai toelieten en er minstens voordeel uit haalden wat (verzoekschrift, stuk 6). Deze omgevingsfactoren worden meegenomen in de beoordeling of verzoekers' overtuiging en interesse in de toekomst zal aanpassen wanneer de directe contacten en invloed van de bahai wijzigen bij een terugkeer naar Iran.

De Raad merkt op dat van verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun bekeringsproces en de feiten die tot de bekering naar het bahai'isme op een doorleefde, consistente en aannemelijke wijze kunnen toelichten. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissingen is dit niet het geval, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen met betrekking tot hun oprechte en diepgaande bekering.

Verzoekers wijzen nog op hun deelname aan activiteiten van de bahai-geloofsgemeenschap, waarvan zij verschillende bewijzen hebben voorgelegd (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 6-7 en 9-11). De Raad is samen met de commissaris-generaal van oordeel dat de neergelegde stukken weliswaar verzoekers' aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten kunnen staven doch geenszins uitsluitsel kunnen bieden over de vraag of en derhalve niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. De Raad treedt de commissaris-generaal bij en is met betrekking tot de gevoerde religieuze activiteiten na aankomst in Europa van oordeel dat, gezien verzoekers blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering, deze activiteiten klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers' relaas inzake hun bekering, oordeelt de Raad dat verzoekers' religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift en aanvullende nota nog getuigenissen van geloofsgenoten (verzoekschrift, stukken 6 en 8-9; aanvullende nota, stukken 12-13) en de secretaris-generaal van de Nationale Geestelijke Raad van de baha'is van België (*Ibid.*, stuk 7) en menen dat deze personen het beste in staat zijn om te oordelen over de oprechtheid van hun bekering. De Raad wijst er in deze eerst op dat de neergelegde getuigenissen een kennelijk gesolliciteerd karakter vertonen. Zij werden duidelijk en nadrukkelijk opgesteld ten behoeve van verzoekers en werden tevens klaarblijkelijk opgesteld op diens vraag en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming of om hen aan een verblijfsstatus in België te helpen. Daarenboven merkt de Raad op dat het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om hun oprechte en diepgaande bekering tot het baha'isme *in concreto* aannemelijk te maken en te staven voor de instanties belast met het onderzoek naar hun verzoek. Aan documenten kan een ondersteunende werking worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. In zoverre kan worden aangenomen dat de neergelegde getuigenissen kunnen gelden als een begin van bewijs van hun bekering tot het baha'isme, kunnen deze op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de oprechtheid van deze bekering te herstellen. Zij vormen immers geen indicatie of bewijs voor de ernst en oprechtheid van het religieuze engagement van de verzoekers en sluiten niet uit dat dit engagement en gedragingen in België en ten overstaan van de opstellers van deze getuigenissen zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde bekering tot het baha'isme en de hieruit voortvloeiende, door verzoekers aangehaalde, vrees voor vervolging. De verwijzing naar algemene informatie, namelijk het persbericht van 30 augustus 2022 van NRC Handelsblad, over de repressie ten aanzien van bahai is bijgevolg niet relevant (aanvullende nota, stuk 11). De bestreden beslissingen konden terecht oordelen dat, gezien verzoekers kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden over hun beweerde bekering, hun religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging, doch een louter opportunistisch karakter hebben. De Raad merkt nog op dat er evenmin aanwijzingen bestaan dat verzoeker bij een terugkeer naar Iran alsnog in de negatieve aandacht zou komen te staan van de Iraanse autoriteiten omwille van zijn boodschappen op sociale media. De Raad wijst erop dat uit de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1) kan blijken dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekers, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, tonen dit wat hen betreft niet aan of maken dit niet aannemelijk. Verzoekers maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van hun activiteiten, dus niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan.

Verder weerleggen zij met hun algemene kritiek in het verzoekschrift de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van hen mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op hun sociale media verwijderen.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:
"Bij terugkeer naar Iran vreest u om het leven te worden gebracht omwille van uw bekering naar het baha'isme. Daarnaast vreest u voor u leven wegens het incident met de autoriteiten en uw afwezigheid in de rechtbank (CGVS R.N. II, p. 3).

Eerst en vooral moet er benadrukt worden dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten in Iran. Zo wordt jullie geloofwaardigheid ondermijnd door een aantal opvallendheden in jullie verklaringen. Zo is het opmerkelijk dat jullie beiden de arrestatie op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerden in de maand bahman van 1397 en u zelfs specifiek op 08.11.1397 (28.01.2019) (CGVS Vragenlijst, vraag 3.1). Op het CGVS verklaren zowel u als uw zoon dat het voorval in de twaalfde maand, esfand, plaats vond (CGVS R.N. I, p. 13; CGVS S.A. I, p.3). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze merkwaardigheid, haalt u aan dat het wel om een misverstand moet gaan (CGVS R.N. I, p. 13), maar uiteraard volstaat deze repliek niet om deze tegenstrijdigheid te vergoelijken. Ook het gegeven dat uw zoon aan het begin van zijn persoonlijk aangaf dat de bewuste datum verkeerd genoteerd was bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet overtuigen aangezien jullie beiden dezelfde verklaringen aflegden (CGVS S.A. I, p.3). Dit doet vermoeden dat jullie de datum wijzigden omdat dit beter in jullie asielrelaas past. Dit wordt bevestigd door de foto's op uw sociale media waar u op een kappersevenement aanwezig bent die plaats vond op 20 en 21 februari 2019 in Istanbul, wat natuurlijk niet past in uw relaas van de gebeurtenissen na het bewuste voorval. Daarnaast hebben jullie geen enkel idee of jullie bij verstek zijn veroordeeld (CGVS S.A. I, p. 13; CGVS R.N. I, p. 16). Nochtans heeft u vanuit België contact met familie in Iran, waardoor er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u de evolutie van uw problemen in Iran nauwgezet opvolgt (CGVS R.N. I, p. 3, 8). Dat u nalaat dit te doen wijst op een markant gebrek aan interesse in jullie eigen situatie. (…) Bovendien is het vreemd dat u geen enkele moeite ondernam om bewijs van het incident met de Iraanse autoriteiten en de daaropvolgende oproepingsbrief voor te leggen. U verklaart nochtans tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat er een eigendomsakte werd overhandigd en uw man of oom een ontvangstbewijs kregen (CGVS R.N. I, p. 14). Gevraagd naar dit ontvangstbewijs haalt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan uw uiterste best te zullen doen dit voor te leggen en u contact met uw oom zal opnemen (CGVS R.N. I, p. 14, 23). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijkt zelfs dat u niet geprobeerd heeft om documenten te bemachtigen. Hoewel u plots verklaart dat u niet weet tot wie u zich zou kunnen wenden, blijkt ook dat u zelfs geen poging ondernam (CGVS R.N. II, p. 6). Zo haalt u aan dat uw grootmoeder niet in staat is om u te helpen en u geen contact wenst op te nemen met uw man, noch uw oom omdat u geen goeie band hebt met uw oom (CGVS R.N. II, p. 6-7). Nochtans was het wel deze oom die volgens u jullie heeft geholpen om vrij te komen na jullie aanhouding (CGVS R.N. I, p. 13-14; CGVS R.N. II, p. 6-7). Wanneer u wordt geconfronteerd met het onbegrip aangezien u geen contact opneemt om bewijs te leveren, vergoelijkt u uw nalaten door te verklaren dat uw oom net zoals een huurling is. U voegt toe dat hij geen principes heeft en u zo opnieuw uzelf en uw kinderen in gevaar brengt (CGVS R.N. II, p. 7). Nochtans werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud ook voorgesteld om de hulp van uw oom in te roepen en liet u toen na aan te halen dat dit niet zou lukken omdat uw oom een gevaar kan betekenen (CGVS R.N. I, p. 14, 23). Integendeel, u haalde aan uw uiterste best te doen, wat niet wordt weerspiegeld in het tweede persoonlijk onderhoud (CGVS R.N. I, p. 14, 23). De manier waarop u plots het karakter van uw oom beschrijft is onaannemelijk. Dat uw oom jullie helpt vrijkomen na jullie aanhouding en u zelfs aanraadt een advocaat te raadplegen en het land te verlaten (CGVS R.N. I, p. 14), maar u hem nu niet zou kunnen contacteren omdat hij een gevaar betekent, is dan ook compleet ongeloofwaardig. Van een verzoeker kan verwacht worden dat deze zijn uiterste best doet om bewijsstukken aan te brengen, wat bij u niet het geval is. Dat u van de borg geen enkel bewijs neerlegde ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestaties en daaropvolgende problemen in Iran. Hierdoor kan besloten worden dat het incident waarbij jullie in de problemen kwamen met de autoriteiten in Iran als ongeloofwaardig moet worden beschouwd.

Ook kan er aan jullie oprechte bekering naar het baha'isme geen geloof gehecht worden. Zo stelt het CGVS vast dat u vaag blijft en weinig details kan verschaffen over uw introductie tot het baha'isme. U verklaart kennis te hebben gemaakt met het baha'isme in het jaar 1390 (21 maart 2011 – 20 maart 2012) via een collega genaamd Y.S. die een geboren bahai is (CGVS R.N. I, p. 5-6).

U verklaart dat u te weten kwam dat ze bahai is, aangezien ze wat moeilijk deed over het afgeven van haar identiteitsdocumenten toen u haar in dienst wou nemen aangezien haar religie daarop staat vermeld (CGVS R.N. I, p. 6). U vroeg haar of ze zich ergens zorgen om maakte en toen gaf ze toe dat ze bahai was (CGVS R.N. I, p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vertelt u echter dat u pas op de hoogte kwam van haar geloof nadat ze u een gebedsboekje gaf na het overlijden van uw moeder (CGVS R.N. II, p. 13). Het overlijden van uw moeder situeert u in 1393 (21 maart 2014 – 20 maart 2015) (CGVS R.N. I, p. 15). U vertelt even later dat u bevestiging kreeg op het gebedsritueel dat Y.S. weldegelijk bahai is (CGVS R.N. II, p. 14), waarna u even later aanhaalt dat u het ook zag bij haar thuis aan de objecten en boeken waardoor u haar de vraag stelde of ze bahai was (CGVS R.N. II, p. 14). Uw verklaringen hoe u te weten kwam dat Y.S. bahai was zijn niet alleen tegenstrijdig, maar het is ook vreemd dat Y.S. niets wil zeggen over haar geloof maar u dan wel een gebedsboekje zou geven. Dat zij zomaar na het overlijden van uw moeder u een gebedsboekje geeft, is ook niet in verhouding met uw verklaring dat Y.S. heel discreet was over haar geloof (CGVS R.N. I, p. 7). Uw verhaal hoe u in contact kwam met het bahai'isme via uw werknemer doet verder twijfels rijzen en wordt bevestigd wanneer u geconfronteerd wordt met uw oud instagramprofiel. Zo wordt er u gevraagd of u nog mensen kent onder de naam Y.S., waarop u 'nee' antwoordt (CGVS R.N. II, p. 18). Daarna wordt u geconfronteerd met een instagramprofiel waarop u aanhaalt dat deze vrouw, die het profiel onder de naam 'Y.S.' gebruikt, wel wat op Y.S. lijkt maar zij het niet is (CGVS R.N. II, p. 19). Over deze vrouw verklaart u initieel dat u deze vrouw nog nooit ontmoet heeft, en zij gewoon één van uw volgers is op sociale media (CGVS R.N. II, p. 19). Wanneer u geconfronteerd wordt met een reactie die deze vrouw op uw profiel plaatste, verandert u plots uw verhaal en haalt u aan dat dit één van uw klanten is die u toch persoonlijk kent (CGVS R.N. II, p. 20). Dat u initieel aanhaalt niemand te kennen onder dezelfde naam en u dan toch uw verklaringen bijstuurt dat u deze vrouw toch persoonlijk kent is vreemd en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Aan uw verklaring dat u in contact kwam met het baha'isme in Iran via uw collega en werkneemster Y.S. moet gezien bovenstaande vaststellingen ernstig getwijfeld worden.

Deze twijfel wordt verder versterkt door de verklaringen van uw zoon. Zo haalt hij aan dat hij enorm gefascineerd was door Y.S. en haar bijzonder karakter die hij toeschrijft aan haar geloof (CGVS S.A. II, p. 12). Hij werd echter beperkt door oppervlakkige informatie die te vinden is in Iran (CGVS S.A. II, p. 11-12). Hoewel hij verklaart enorme interesse te hebben in het bahai'sme, blijkt dat hij daar niets heeft mee gedaan toen jullie naar Duitsland gingen (CGVS S.A. II, p. 12). Nochtans blijkt dat hij toen wel kort het christendom begon te verkennen (CGVS S.A. II, p. 12; CGVS R.N. I, p. 7). Daarnaast verklaart u ook dat S.A. een keer naar de moskee ging (CGVS R.N. I, p. 19), wat hij ten volste ontkent, en zelfs verklaart dat u diegene was die naar de moskee ging (CGVS S.A. II, p. 12). Gevraagd waarom hij dan niet meer informatie opzocht over het baha'isme aangezien hij vrij was om te zoeken op het internet, antwoordt hij dat hij toen in Duitsland mentaal en emotioneel zich niet in normale omstandigheden bevond en het laatste waar hij zich mee bezig hield religie was (CGVS S.A. II, p. 12-13), wat natuurlijk niet overeenkomt met zijn kerkbezoeken. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat er zelfs een bahai vrouw in jullie opvangcentrum zat, waar u mee omging (CGVS S.A. II, p. 13; CGVS R.N. I, p. 19). Het is frappant dat u verklaart na de gebedsceremonie die u bijwoonde in Iran, een gevoel te hebben ontdekt dat u niet kon laten gaan (CGVS R.N. I, p. 19), maar dan niet de moeite doet om iets over het baha'isme bij te leren via uw vriendin in het opvangcentrum (CGVS R.N. I, p. 19). Bovenstaande vaststellingen komen evenmin uw geloofwaardigheid ten goede. Indien jullie beiden al in Iran oprecht interesse zouden gehad hebben om het baha'isme te verkennen, is het frappant dat jullie beide deze kans niet nemen wanneer deze recht voor het grijpen ligt. Dat jullie bovendien mentaal en emotioneel niet in staat waren in Duitsland om iets te ondernemen, blijkt ook niet overeen te komen met de verklaringen en bijhorende foto's over een protestactie in Duitsland waar jullie aan deelnamen (CGVS R.N. I, p. 11-12).

Verder vertelt u over uw afkeer van de islam (CGVS R.N. II, p. 8-9). Gevraagd wat u er zelf van vindt dat het baha'isme de islam als een goddelijke religie ziet, antwoordt u dat u het nog steeds heel moeilijk hebt met dit aspect en u het nog niet heeft kunnen aanvaarden (CGVS R.N. II, p. 8). Hoewel u aanhaalt dit te willen aanvaarden, bekent u ook dat u dit nog niet met medegelovigen heeft besproken (CGVS R.N. II, p. 9). Gevraagd waarom u dit niet besprak met bijvoorbeeld A.M., die ook afkomstig is uit Iran, verklaart u plots dat u dit wel met hem heeft besproken (CGVS R.N. II, p. 9). Echter weet u niet hoe Ali het voor elkaar heeft gekregen om zijn standpunt over de islam te veranderen (CGVS R.N. II, p. 10). Wanneer u de vraag wordt gesteld hoe belangrijk het is in het bahaigeloof om de islam als een goddelijke religie te zien antwoordt u dat het weldegelijk van belang is en dat je niet naar de islam kan kijken met een afkeurende blik want dan kan je nooit je doel bereiken (CGVS R.N. II, p. 10). (…) Dat u deze twijfels over de islam als goddelijke religie bovendien niet bespreekt met uw medegelovigen en andere Iraniërs om te zien hoe zij dit hebben ervaren of hoe u hier zou kunnen aan werken plaatst ernstige vraagtekens bij uw eigen oprechte geloofsovertuiging.

Verder is het ook opvallend dat u en uw zoon bij jullie interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 augustus 2020 verklaarden dat jullie zich drie maanden eerder officieel tot het baha'isme bekeerd hadden terwijl uw zoon op CGVS jullie bekeringsdatum heel precies op 28 augustus 2020 vastlegde (CGVS Vragenlijst S.A., vraag 3.5; DVZ Verklaring R.N., vraag 9; CGVS S.A. I, p.5). U spreekt uzelf ook tegen. Eerst beweert u dat u zich officieel in de maand ordebehest (20 april 2020 – 20 mei [2020]) bekeerde en toen als bahai geregistreerd werd (CGVS R.N. I, p.5). Later meent u dat u op 28 augustus 2020 officieel geregistreerd werd maar dat u zich wel al twee maanden eerder officieel bekeerde (CGVS R.N. II, p.3). De dag dat men officieel tot een nieuwe geloofsgemeenschap toetreedt is een ingrijpend moment in het leven van een nieuwe gelovige, waardoor er van u en uw zoon verwacht kan worden dat jullie er eensluidende verklaringen over afleggen. Het is hierbij eveneens vreemd dat uw zoon aangaf dat hij gedoopt werd bij zijn bekering tot het baha'isme, terwijl uit de toegevoegde informatie blijkt dat de bahai geen rituelen kennen (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5).

U en uw zoon blijken ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen in verband met jullie bekeringstraject in België. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u een paar dagen na de ontmoeting te weten kwam dat A.M. en R.F. bahai zijn (CGVS R.N. I, p. 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u hen verschillende keren persoonlijk zag in die twee maanden alvorens ze bekenden dat ze bahai waren (CGVS R.N. II, p. 11-12). U antwoordt bevestigend dat uw zonen daar ook bij aanwezig waren (CGVS R.N. II, p. 12). Uw zoon verklaart echter dat jullie al twee weken na de ontmoeting met A.M. en R.F. te weten kwamen dat zij bahai waren (CGVS S.A. II, p. 13). Uw zoon verklaart hierover dat hij R.F. en A.M. niet meer had teruggezien na de ontmoeting aan het klein kasteeltje en de bijeenkomst waar jullie te weten kwamen dat ze bahai waren (CGVS S.A. II, p. 15). Hij voegt er aan toe dat u enkel telefonisch contact hadden (CGVS S.A. II, p. 15). Jullie verklaren komen helemaal niet overeen betreffende de contacten die jullie hadden met R.F. en A.M. in België. Doordat jullie verklaringen over R.F. en A.M. niet overtuigen maken jullie ook de manier waarop jullie in België met het baha'isme in contact zijn gekomen, waarna jullie zich bekeerd zouden hebben niet aannemelijk.

Evenzeer dient opgemerkt te worden dat er een grote discrepantie zit tussen uw reacties doorheen de persoonlijke onderhouden toen u te weten kwam dat A.M. en R.F. bahai waren. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u steevast dat u heel blij was toen u te horen kreeg dat zij bahai waren en u hier een bron van licht, kennis en energie had ontdekt (CGVS R.N. I, p. 19-20). U omschrijft het tevens als een leuke verrassing en het winnen van de jackpot waarbij u hen omhelsde en inlichtte dat u in Iran ook een bahaivriendin had (CGVS R.N. I, p. 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud haalt u echter aan dat u helemaal niet opgezet was met hun bekentenis dat R.F. en A.M. bahai waren. Zo verklaart u dat u het voor u geen aangename ervaring was en u niet geïnteresseerd was om u te bekeren (CGVS R.N. II, p. 11-12). Niet alleen stemt dit niet overeen met uw reactie tijdens het eerste persoonlijk onderhoud waar u aanhaalt dat u zelf wel het initiatief zou hebben genomen om op zoek te gaan naar het bahaigeloof (CGVS R.N. I, p. 19), het is tevens bizar dat u zich toch zo snel bekeerde tot het baha'isme aangezien u verklaarde niet geïnteresseerd te zijn in een bekering. Uw verzoek om internationale bescherming dateert van 28 januari 2020, wat gelijkstaat met uw kennismaking met R.F. en A.M. (CGVS R.N. I, p. 19). U verklaart dat u pas na twee maanden op de hoogte werd gebracht dat zij bahai waren (CGVS R.N. II, p. 11-12). U verklaart tevens bekeerd te zijn naar het baha'isme drie maanden na uw aankomst in België in ordibehest 1398 (april-mei 2020) (CGVS R.N. I, p. 5), wat dus zou inhouden dat u slechts één maand nadat u te weten kwam dat R.N. en A.M. bahai waren u zich ook bekeerde. Dit is wel heel snel, zeker als er rekening wordt gehouden met uw reactie dat u op dat moment geen interesse had in een bekering naar het bahai'sme. Uw tegenstrijdige verklaringen doorheen de persoonlijke onderhouden vallen onmogelijk met elkaar te verenigen en zetten uw voorgehouden bekering verder op de helling.

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan jullie bekering tot het baha'isme in België geen geloof kan worden gehecht. Dat jullie in België deelnemen aan de geloofsactiviteiten van de bahai, ter staving waarvan jullie twee bahaikaarten, twee attesten van de bahaigemeenschap en verschillende foto's van bijeenkomsten neerleggen, getuigt van jullie deelname op zich maar niet van een oprecht religieus engagement. Jullie verwijzen ook naar jullie pagina's op sociale media. Jullie activiteiten op sociale media missen bewijskracht om de vaststelling dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in de bahaigemeenschap te weerleggen.

Aangezien jullie deelname aan het religieuze leven in België en jullie activiteiten op de sociale media voortvloeien uit een niet-oprechte bekering dient er aangenomen te worden dat jullie louter omwille van jullie activiteiten in België niet als bekeerling zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Daarbij

dient ook opgemerkt te worden dat jullie niet onder jullie eigen naam over het bahai-geloof posten op sociale media. Daarnaast blijkt dat jullie ook persoonlijke Facebookpagina's hebben waar niets te bespeuren valt over jullie geloof behalve dat S.A. de Facebookpagina's van twee bahai-organisaties leuk vindt. U verwijst naar de Facebookpagina en de Youtube pagina van de bahai-gemeenschap waarbij u aanhaalt dat er filmpjes te zien zijn van jullie op deze pagina's (CGVS R.N. I, p. 11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat hoewel jullie inderdaad te zien zijn in deze filmpjes jullie nergens bij naam genoemd worden. Wat betreft de filmpjes op uw zoon zijn Youtube-kanaal werd u tot tweemaal toe gevraagd deze informatie aan het CGVS over te maken, hetgeen u naliet te doen (CGVS R.N. I, p. 8, 11, 23). Bovendien dient erop gewezen te worden dat in de mate dat het opportunisch karakter van jullie bekering voor iedereen duidelijk is dit ook geldt voor uw nationale overheid. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u of uw zoon louter omwille van jullie activiteiten op de sociale media een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Iran. Daarbij moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het duidelijk opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving maakt een oprechte interesse van de Iraanse overheid in uw geval des te onwaarschijnlijker. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw zoon hebben dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat er van u en uw zoon redelijkerwijze kan verwacht worden dat jullie jullie accounts op sociale media afsluiten voorafgaand aan een eventuele terugkeer naar Iran.

Er dient verder ook ingegaan te worden op S.A. zijn dienstplicht. Zo haalt uw zoon S.A. op de DVZ zijn vrees aan betreffende zijn verplichte dienstplicht en dat hij gedeserteerd is (CGVS Vragenlijst S.A., vraag 3.4). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt gepolst naar S.A. zijn mening tegenover een eventuele legerdienst bij terugkeer, waarbij hij deze keer aanhaalt dat hij niet goed weet wat te verwachten (CGVS S.A. II, p. 5-6). Hoewel hij op de DVZ nog aanhaalde dat hij gedeserteerd is, blijkt dat zijn vader een waarborg heeft betaald om deze dienstplicht niet te moeten doen terwijl hij in het buitenland is (CGVS S.A. II, p. 5-6). Dit werd dus netjes geregeld door zijn vader, wat natuurlijk bijzonder vreemd is aangezien jullie overhaast vertrokken. Verder weet hij niet voor hoe lang deze waarborg geldig is (CGVS S.A. II, p. 6). Wanneer er specifiek gevraagd wordt naar zijn bezorgdheden betreffende zijn legerdienst, antwoordt hij dat dit het minste is waar hij zich over zorgen maakt (CGVS S.A. II, p. 6). Hij verklaart zelfs dat hij niet probeert er onder uit te komen, ook al kijkt hij er niet naar uit (CGVS S.A. II, p. 6). Er wordt aan uw zoon gevraagd of er nog andere redenen zijn waardoor hij zijn legerdienst niet zou kunnen doen, waar hij 'nee' op antwoordt (CGVS S.A. II, p. 6-7). Het is pas wanneer het CGVS specifiek vraagt wat het baha'isme zegt over legerdienst, dat uw zoon aanhaalt dat het tegen de principes van het baha'isme gaat aangezien bahai geen wapen mogen dragen en elke vorm van geweld afkeuren (CGVS S.A. II, p. 7). Dat uw zoon niet eerder de link legt met zijn geloof en zijn onbekwaamheid om vervolgens zijn legerdienst te kunnen doen is opvallend en toont nogmaals geen oprechte geloofsovertuiging aan.

Ten slotte haalt u verschillende malen de vrees tegenover uw man aan (CGVS R.N. II, p. 3-4). U haalt aan dat de wetgeving in Iran de voogdij van de kinderen naar de vader gaat en dat uw man juridische stappen tegen u zou kunnen nemen door te verklaren dat u de kinderen ontvoerd heeft (CGVS R.N. II, p. 4). Nochtans dient er opgemerkt te worden dat er geen enkele indicatie is dat uw man plannen heeft om uw kinderen van u af te nemen, wat u nochtans wel beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS Vragenlijst, vraag 7c). Zo vertrok uw man nadat jullie in Duitsland waren aangekomen en liet hij de kinderen bij u, zonder er op aan te dringen dat de kinderen met hem zouden meegaan (CGVS R.N. II, p. 4). U vertelt hierover dat hij het wel oké vond dat de kinderen bij u bleven en hij de kinderen vrij liet om hun eigen keuze te maken of ze wilden blijven of terug meegaan met hem (CGVS R.N. I, p. 9). Bovendien heeft u sinds zijn vertrek niets meer van hem vernomen (CGVS R.N. I, p. 9; CGVS R.N. II p. 4). U verklaart zelf dat u niet wil zeggen dat hij de kinderen zou van u afnemen en voegt er aan toe dat jullie huwelijk geen slecht huwelijk was en hij een goede man was (CGVS R.N. II, p. 4-5). Niet alleen haalt u geen enkele indicatie aan dat uw man de kinderen van u af zou willen nemen of u op een andere wijze zou willen schaden ook kan er uit het gegeven dat de vader volgens de Iraanse wetgeving recht heeft op de voogdij van de kinderen wordt geen vervolging of ernstige schade afgeleid.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tot besluit dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw zoon S.A. (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, een kopie van uw shenasnameh en een kopie van uw rijbewijs, staat immers niet ter discussie."

Betreffende de door verzoekers geciteerde en toegevoegde informatie inzake de algemene situatie voor bahai en bekeerlingen in Iran, herhaalt de Raad dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk daadwerkelijk bahai te zijn, niet louter geïnspireerd te zijn door opportunisme, en zich bij een terugkeer naar Iran als bahai te zullen gedragen. Evenmin maken zij *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer door de Iraanse autoriteiten als bahai zullen gepercipieerd worden. De verwijzing naar algemene informatie over de vervolging van bahai en bekeerlingen in Iran is *in casu* aldus niet dienstig, nu verzoekers in gebreke blijven hun persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch kan dit blijken uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier of de algemeen bekende informatie waarover de Raad beschikt.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP